



**A9-0238/2020**

2.12.2020

# **MIETINTÖ**

palauttamisdirektiivin täytäntöönpanosta  
(2019/2208(INI))

Kansalaisvapauksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunta

Esittelijä: Tineke Strik

## SISÄLTÖ

	<b>Sivu</b>
PERUSTELUT – YHTEENVETO TOSISEIKOISTA JA HAVAINNOISTA .....	3
LIITE: LUETTELO YHTEISÖISTÄ TAI HENKILÖISTÄ, JOILTA ESITTELIJÄ ON SAANUT TIETOJA .....	10
EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS .....	11
TIEDOT HYVÄKSYMISESTÄ ASIASTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA .....	23
LOPULLINEN ÄÄNESTYS NIMENHUUTOÄÄNESTYKSENÄ ASIASTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA .....	24

## PERUSTELUT – YHTEENVETO TOSISEIKOISTA JA HAVAINNOISTA

Tässä mietinnössä arvioidaan palauttamisdirektiivin (2008/115/EY) täytäntöönpanoa. Direktiivin tavoitteena on edistää tehokasta palauttamispolitiikkaa asianmukaisten menettelyllisten takeiden ja perusoikeuksien mukaisesti. Direktiivin tavoite sisältää siten sekä suojelua että täytäntöönpanoa koskevia elementtejä.

Direktiivin 19 artiklan mukaan komissio laatii vuodesta 2013 alkaen kolmen vuoden välein kertomuksen direktiivin soveltamisesta. Komissio julkaisi vuonna 2013 ainoan arviointikertomuksensa, joka perustui 31 valtion palauttamispolitiikkaa koskevaan metatutkimukseen. Komissio totesi osana EU:n palauttamispolitiikkaa koskevaa vuonna 2014 antamaansa tiedonantoa, että direktiivi oli lisännyt oikeusvarmuutta menettelyllisten takeiden avulla ja vähentänyt jäsenvaltioiden mahdollisuuksia kriminalisoida laitton oleskelu. Komissio totesi, että direktiivin käytännön täytäntöönpanossa oli vielä parantamisen varaa, jotta varmistetaan perusoikeuseriaatteiden noudattaminen ja tuloksellisuus.

Komissio korosti, että ”pääasiallisia syitä palauttamisen epäonnistumiseen ovat käytännön ongelmat, jotka liittyvät palautettavien henkilöiden tunnistamiseen ja tarvittavien asiakirjojen saamiseen EU:n ulkopuolisten maiden viranomaisilta”, ja piti näin ollen palauttamispolitiikan ulkoista ulottuvuutta keskeisenä tekijänä sen tuloksellisuuden varmistamisessa. Nämä päätelmät tukivat komission alkuperäistä päätöstä olla esittämättä uutta palauttamisdirektiivin uudelleenlaadintaa vaan keskittyä sen sijaan parempaan täytäntöönpanoon ja tehostamaan pyrkimyksiään tehdä yhteistyötä lähtömaiden kanssa niiden kansalaisten takaisinoton suhteen.

Komissio kehotti vuonna 2017 antamassaan palauttamisten tuloksellisuuden lisäämistä koskevassa suositussaan jäsenvaltioita yhdenmukaistamaan lähestymistapansa ja keskittymään palautusasteiden nostamiseen. Joidenkin velvoitteiden vahvistamisen lisäksi komissio suositteli tiettyjen suojatoimien, kuten muutoksenhakuoikeuden, heikentämistä ja pidempien säilönnötaikojen käyttämistä. Arviointia näiden suositusten vaikutuksista ei ole julkaistu.

Vaikka komissio sitoutui osana vuoden 2014 tiedonantoon esittämään lainsäädäntömuutoksia vuoden 2008 palauttamisdirektiiviin vasta perusteellisen täytäntöönpanon arvioinnin jälkeen, komissio julkaisi vuonna 2018 ehdotuksen palauttamisdirektiivin uudelleenlaadinnasta. Koska vaikutustenarviointia ei ollut tehty, Euroopan parlamentti julkaisi korvaavan vaikutustenarvioinnin maaliskuussa 2019.

Tämän mietinnön, jossa tuodaan esiin useita puutteita palauttamisdirektiivin täytäntöönpanossa, ei ole tarkoitus korvata komission vielä toteuttamatonta täysimääräistä täytäntöönpanon arviointia. Mietinnössä kehoitetaan jäsenvaltioita varmistamaan, että palauttamisdirektiiviä noudatetaan, ja komissiota kehoitetaan varmistamaan, että direktiivin täytäntöönpanoa seurataan ja tuetaan oikea-aikaisesti ja asianmukaisesti, sekä valvomaan tarvittaessa direktiivin noudattamista.

Mietintö perustuu parlamentin tutkimuspalvelun vuonna 2020 toteuttamaan eurooppalaiseen arviointiin palauttamisdirektiivin täytäntöönpanosta ja palauttamisdirektiivin ulkoisesta ulottuvuudesta. Siinä tuodaan esiin tiettyjä direktiivin täytäntöönpanoa koskevia näkökohtia. Esittelijä esittää alustavaan mietintöluonnokseen lisätarkistuksia, jotta voidaan tuoda

paremmin esiin jäljempänä lueteltuja havaittuja täytäntöönpanon puutteita ja tarkastella niitä huolellisesti.

### ***Soveltamisala***

Tutkimus osoittaa, että jäsenvaltiot hyödyntävät 2 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarjottua mahdollisuutta olla soveltamatta direktiiviä ”rajatapauksiin” luomalla rinnakkaisia järjestelmiä, joissa direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle jäävät menettelyt tarjoavat vähemmän takeita kuin tavanomainen palauttamismenettely, esimerkiksi ei vapaaehtoisen paluun määräaika, ei muutoksenhaun lykkäävää vaikutusta ja säilöönoton kestoa koskevien rajoitusten pienempi määrä. Tämä heikompi suojan taso antaa aihetta vakavaan huoleen, sillä se, että **tilanteet rajoilla voivat jäädä direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle, lisää myös takaisin käännyttämisen ja palauttamisen riskejä.**

Direktiivissä veloitetaan jäsenvaltiot antamaan palauttamispäätös henkilölle, joka oleskelee laittomasti niiden alueella. Eurostatin mukaan jäsenvaltiot antoivat vuonna 2019 yli 490 000 palauttamispäätöstä, joista 85 prosenttia annettiin parlamentin tutkimuspalvelun tarkastelemissa kymmenessä jäsenvaltiossa. Nämä luvut ovat epäluotettavampia kuin miltä ne vaikuttavat, mikä johtuu erilaisista käytännöistä. Joissakin jäsenvaltioissa maahanmuuttajille annetaan palauttamispäätös useammin kuin kerran, lapsille ei anneta erillistä päätöstä ja maahanpääsyn epäämisiä ei sisällytetä lukuihin.

Direktiiviin ei sisälly palauttamiskieltoa koskevaa poikkeusta, vaan jäsenvaltiolla on velvollisuus antaa palauttamispäätös laittomassa tilanteessa oleville henkilöille. Tämän seurauksena palauttamisriskiä arvioidaan harvoin viran puolesta ennen palauttamismenettelyn aloittamista. Tämä suojeluvaje on vielä huolestuttavampi, jos muutoksenhaulla ei ole automaattista lykkäävää vaikutusta, mikä puolestaan johtaa suurempaan hallinnolliseen rasitukseen, koska väliaikaisia toimenpiteitä koskevia pyyntöjä on paljon.

Esittelijä katsoo, että on tärkeää varmistaa **palauttamisriskin asianmukainen arviointi ennen palauttamispäätöksen tekemistä.** Näin tehdään jo Ruotsissa ja Ranskassa.

Vaikka ilman huoltajaa tulleita alaikäisiä palautetaan harvoin, useimmat jäsenvaltiot eivät virallisesti kiellä heidän palauttamistaan. Palauttamismenettelyn soveltaminen lisää alaikäisten tilanteen haavoittuvuutta suojatoimien ja oikeusvarmuuden puutteen vuoksi.

### ***Menettelylliset takeet***

Palauttamispäätöksen kohteena olevilla henkilöillä on erilaisia taustoja. He voivat olla kielteisen päätöksen saaneita turvapaikanhakijoita, laittomasti maahan tulleita henkilöitä, sallitun oleskeluajan ylittäneitä henkilöitä, ylijäisiä siirtolaisia tai siirtolaisia, jotka ovat menettäneet oleskeluoikeutensa esimerkiksi työntekijänä, opiskelijana tai perheenjäsenenä. Heidän olosuhteensa voivat edellyttää humanitaarista lähestymistapaa. Useimmissa jäsenvaltioissa on **mahdollisuus myöntää oleskelulupa** direktiivin 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti. On myönteistä huomata, että joissakin valtioissa, kuten Alankomaissa, Belgiassa ja Puolassa, tämä voi seurata viran puolesta tehdystä arvioinnista kielteisen päätöksen jälkeen.

**Muutoksenhakuoikeudessa** on merkittäviä kansallisia eroja erityisesti muutoksenhakuohjelman tyyppin ja muutoksenhaun määräaikojen osalta. Koska direktiivissä ei käsitellä tätä asiaa, jäsenvaltiot ovat asettaneet erilaisia määräaikoja. Määräajat ovat joissakin

tapauksissa samanlaisia kuin tavanomaisissa hallintomenettelyissä eli 30 päivää, kun taas toisissa tilanteissa tämä määräaika puolitetaan tai jopa rajoitetaan muutamaankin päivään, jolloin on käytännössä hyvin vaikeaa tai mahdotonta hakea muutosta.

Myös automaattisen lykkäävän vaikutuksen myöntäminen vaihtelee jäsenvaltioittain. Vaikka automaattinen lykkääminen tarjoaa parhaan suojan, useimmat jäsenvaltiot edellyttävät palauttajan pyytävän sitä. Belgiassa ja Espanjassa on raportoitu tuomioistuimen myöntävän harvoin lykkäyksen.

Erityisesti järjestelmissä, joissa muutoksenhaun määräajat ovat lyhyitä ja joissa on pyydettyä muutoksenhaun lykkäävää vaikutusta, asianmukainen ja helposti saatavilla oleva **tieto ja oikeusapu** ovat ratkaisevan tärkeitä tehokkaiden oikeussuojakeinojen kannalta.

### *Vapaaehtoinen poistuminen ja vapaaehtoinen paluu*

**Suhteellisuusperiaatetta** on noudatettava palauttamismenettelyn kaikissa vaiheissa, myös palauttamispäätökseen liittyvässä vaiheessa, jonka yhteydessä asianomaisen jäsenvaltion on päätettävä vapaaehtoista poistumista varten myönnettävästä ajasta. Koska palauttamispäätöksestä johtuvan velvoitteen **vapaaehtoisen noudattamisen on oltava etusijalla**, direktiivissä velvoitetaan jäsenvaltiot myöntämään vapaaehtoiselle poistumiselle asianmukainen aika, joka on 7–30 päivää. Vapaaehtoisen poistumisen ajan **lyhentäminen tai epääminen** on perusteltua vain **viimeisenä keinona**, jos 7 artiklan 3 kohdassa mainitut toimenpiteet eivät ole riittäviä. Kuitenkin vain Belgia edellyttää näiden toimenpiteiden noudattamista jättämistä, jotta vapaaehtoisen poistumisen aikaa voidaan lyhentää tai se voidaan evätä.

On myös käynyt ilmi, että vapaaehtoinen paluu on kustannustehokasta ja helpompi järjestää myös kohdemaiden kanssa tehtävän yhteistyön kannalta. Vaikka vapaaehtoiselle poistumiselle myönnettävä aika on pääsääntö, kuten useimpien jäsenvaltioiden kansallisessa lainsäädännössä on vahvistettu, neljää poikkeusperustetta sovelletaan laajasti. Italiassa henkilön on pyydettyä aikaa vapaaehtoista poistumista varten, jotta sääntöä sovelletaan. Jotkin jäsenvaltiot käyttävät vapaaehtoisen poistumisen ajan lyhentämiseen tai epäämiseen muita perusteita kuin 7 artiklan 4 kohdassa tyhjentävästi lueteltuja perusteita. Esimerkiksi Saksa ei myönnä aikaa säilöön otetuille muuttajille, Espanja soveltaa poikkeusperustetta, jos maasta poistaminen ei onnistu, Alankomaat, jos turvapaikkahakemus hylätään turvallisen alkuperämaan perusteella, ja Ruotsi, jos henkilö karkotetaan rikoksen vuoksi.

Yksi poikkeusperuste on **pakenemisen vaara**, joka on määritettävä **yksilöllisen arvioinnin** perusteella ja suhteellisuusperiaatteen mukaisesti, myös jos lainsäädännössä vahvistetaan objektiiviset kriteerit.

Vapaaehtoisen poistumisen prosenttiosuutta koskevat tilastot osoittavat, että jäsenvaltioiden välillä on merkittävää vaihtelua: Puolassa osuus on 96 prosenttia ja Espanjassa ja Italiassa seitsemän prosenttia. Saksa ja Alankomaat ovat ilmoittaneet, etteivät ne pysty keräämään tietoja avustamattomista vapaaehtoisista paluista, mikä on erikoista muiden jäsenvaltioiden toimittamien tietojen valossa. Frontexin mukaan lähes puolet lähdoista on vapaaehtoisia.

Direktiivin johdanto-osan 10 kappaleen mukaan jäsenvaltioiden olisi panostettava **”avustetun vapaaehtoisen paluun” ohjelmiin**. Vaikka kaikilla tutkimuksessa tarkastelluilla valtioilla on tällaiset ohjelmat, ohjelmien soveltamisala ja koko sekä avustettujen palautusten määrä

vaihtelevat suuresti. Belgiassa onnistunut menetelmä on vapaaehtoisen paluun neuvonta osana yksilöllistä ja pysyvää sosiaalista ohjausta muuttajan ollessa vastaanottolaitoksessa. Komission olisi investoitava avustetun vapaaehtoisen paluun ohjelmien koordinointiin ja tukemiseen.

### ***Maahantulokiellot***

Direktiivin 11 artiklassa veloitetaan jäsenvaltiot asettamaan maahantulokiello, jos vapaaehtoista paluuta varten ei ole myönnetty aikaa tai jos henkilö ei ole lähtenyt maasta vapaaehtoista paluuta varten myönnetyn ajan kuluessa. Kaikissa muissa tapauksissa jäsenvaltiot voivat määrätä maahantulokiellon. Maahantulokielloa koskevat politiikat riippuvat siten siitä, miten jäsenvaltiot käsittelevät vapaaehtoista paluuta varten myönnettävää aikaa. Koska 7 artiklan 4 kohtaa sovelletaan usein automaattisesti ja koska vapaaehtoista paluuta varten varattu aika ei useinkaan riitä lähdön järjestämiseen, **moniin palautettaviin sovelletaan automaattisesti maahantulokielloa. Pakenemisen vaaraa koskevien erilaisten tulkintojen** vuoksi maahantulokiellon pakollisen asettamisen soveltamisala voi vaihdella huomattavasti maiden välillä. Belgiassa, Bulgariassa, Ranskassa, Alankomaissa ja Ruotsissa sovellettavassa lainsäädännössä ja käytännössä asetetaan automaattinen maahantulokiello, jos vapaaehtoista paluuta varten ei ole myönnetty aikaa tai paluovelvoitetta ei ole noudatettu, ja muissa tapauksissa maahantulokiellon asettaminen on vapaaehtoista. Saksassa, Espanjassa, Italiassa, Puolassa ja Bulgariassa lainsäädännössä tai käytännössä määrätään kuitenkin maahantulokiellojen automaattisesta asettamisesta kaikissa tapauksissa, myös tapauksissa, joissa palautettava henkilö on poistunut vapaaehtoista poistumista varten myönnettynä aikana. Myös Alankomaissa muuttajille, joille on myönnetty aika vapaaehtoista poistumista varten, voidaan asettaa maahantulokiello ennen ajan päättymistä. Tämä herättää kysymyksiä maahantulokiellon asettamisen tarkoituksesta ja tuloksellisuudesta, koska sillä voi olla **noudattamista heikentävä vaikutus, jos se asetetaan varhaisessa vaiheessa**. Miksi poistua alueelta vapaaehtoisesti, jos siihen ei kannusteta palaamismahdollisuudella? Tämä lähestymistapa on myös ristiriidassa direktiivissä noudatetun hallinnollisen ja ei-rankaisevan lähestymistavan kanssa.

**Maahantulokiellon pituudesta** on päätettävä yksilöllisesti ottaen huomioon kaikki asiaankuuluvat olosuhteet ja edut. Maahantulokiellojen pituutta koskevat kansalliset käytännöt ovat **kaikkea muuta kuin yhdenmukaisia**, vaikka ne ovat voimassa myös muissa jäsenvaltioissa. Velvollisuutta ottaa huomioon yksilölliset olosuhteet, humanitaariset perusteet ja oikeus perhe-elämään olisi vahvistettava suhteellisuusperiaatteen ja perusoikeuksien suojelemiseksi.

### ***Säilöönotto ja pakenemisvaaran määrittely***

Direktiivissä säädetään, että säilöönotosta on säädettävä lailla ja että säilöönoton on oltava tarpeellista, kohtuullista ja oikeasuhteista saavutettaviin tavoitteisiin nähden ja mahdollisimman lyhytkestoista. Esittelijä korostaa, että direktiivissä vahvistettujen välttämättömyys- ja suhteellisuusperiaatteiden sekä hallinnollisen säilöönoton ennalta ehkäisevän luonteen mukaisesti maasta poistamista edeltävä hallinnollinen säilöönotto voisi olla perusteltua vain, jos tilanteessa täytyvät sekä selkeästi osoitettu pakenemisen vaara että oikeasuhteisuus.

Pakenemisen vaaran määritelmä on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä huomattavan eri tavoin, ja vaikka useissa jäsenvaltioissa on pitkiä luetteloita pakenemisen vaaran toteamiseen oikeuttavista kriteereistä (Belgiassa 11, Ranskassa 8, Saksassa 7 ja Alankomaissa 19), toisissa jäsenvaltioissa (Bulgariassa, Kreikassa ja Puolassa) ei luetella kriteerejä tyhjentävästi. Säilöönoton laajan oikeusperustan vuoksi **säilöönotto voidaan määrätä järjestelmällisesti**, jolloin yksittäisiä olosuhteita arvioidaan marginaalisesti. Tässä yhteydessä raportoidut kansalliset käytännöt vahvistavat myös aiempien tutkimusten tulokset siitä, että suurin osa palautuksista tapahtuu ensimmäisten viikkojen aikana ja että **pidempi säilöönotto tuskin tuo lisäarvoa**.

Oikeasuhteisuuden arviointi edellyttää, että palautettavia henkilöitä voidaan ottaa säilöön vain, jos muita vähemmän pakottavia keinoja ei voida soveltaa. Tutkimus kuitenkin osoittaa, että vaikka useimmissa jäsenvaltioissa on käytössä **vaihtoehtoja säilöönotolle**, käytännössä jäsenvaltiot tarjoavat ja soveltavat hyvin vähän toteuttamiskelpoisia vaihtoehtoja säilöönotolle.

Esittelijä on erityisen huolissaan säilöön otettujen lasten ja perheiden tilanteesta ja korostaa, että **lasten säilöönotto** lasten tai vanhempien oleskeluaseman vuoksi rikkoo suoraan YK:n lapsen oikeuksien yleissopimusta, koska säilöönottoa **ei voida koskaan perustella lapsen edun mukaisena**.

### *Ulkoinen ulottuvuus*

Vuonna 2016 komissio antoi tiedonannon Euroopan muuttoliikeagendaan perustuvasta uudesta kumppanuuskehuksesta kolmansien maiden kanssa. Siinä komissio totesi, että yhteistyö kolmansien maiden kanssa on olennaisen tärkeää tehokkaan ja kestävä paluun varmistamiseksi. Tiedonannon hyväksymisen jälkeen on tehty useita epävirallisia järjestelyjä kolmansien maiden kanssa, esimerkiksi Gambian, Bangladeshin, Turkin, Etiopian, Afganistanin, Guinean ja Norsunluurannikon kanssa. Esittelijä pitää valitettavana, että tällaiset epäviralliset sopimukset tehdään täysin ilman asianmukaista parlamentaarista valvontaa sekä demokraattista ja oikeudellista valvontaa, joka virallisten takaisinottosopimusten tekemisen yhteydessä olisi perussopimusten mukaan perusteltua.

Yhteistyön kolmansien maiden, myös kauttakulkumaiden, kanssa muuttoliikkeen alalla muuttuessa epävirallisemmaksi alettiin painottaa enemmän myös paluun ja takaisinoton ehdollisuutta. Esittelijä on huolissaan siitä, että kehitysyhteistyöhön tarkoitettua rahoitusta ohjataan yhä enemmän pois kehitysyhteistyön ja köyhyyden poistamisen tavoitteista.

Jotta palauttamisdirektiivin soveltamisesta perusoikeusvelvoitteiden noudattamisen osalta saataisiin parempi käsitys, palauttamisten tuloksellisuutta arvioitaessa olisi otettava huomioon paitsi tiedot pakkoon perustuvien palautusten matkustuskäytännöistä myös palautettujen henkilöiden olosuhteet ja kohtalo heidän saavuttuaan kohdemaahan. Komission on varmistettava, että valvonta on tehokasta, mikä tarkoittaa, että valvontaa suorittavat valvontaelimet, joilla on riittävät valmiudet ja riippumattomuus. Ilman huoltajaa tulleiden alaikäisten osalta jäsenvaltioiden on toteutettava palauttamisen jälkeistä seurantaa, jotta ne täyttävät täysimääräisesti direktiivin 10 artiklassa säädetyt edellytykset. Pelastakaa lapset -järjestö haastatteli hiljattain Afganistaniin palautettuja lapsia ja totesi, että lähes kolme neljäsosaa lapsista ei tuntenut oloaan turvalliseksi palauttamisprosessin aikana. Saapuessaan lapset saivat vain vähän tai eivät lainkaan tukea, ja vain kolmella oli erityinen

uudelleenkotoutumissuunnitelma. Esittelijä on erittäin huolissaan näistä tuloksista ja kehottaa jäsenvaltioita parempaan palauttamisen jälkeiseen seurantaan ja julkaisemaan seurannan tulokset avoimesti.

### ***Päätelmät***

Ajatellen palauttamisdirektiivin kaksitahoista tavoitetta, erityisesti tehokkaan palauttamisen edistämistä ja sen varmistamista, että palauttamisessa noudatetaan perusoikeuksia ja menettelyllisiä takeita, tämä mietintö osoittaa, että direktiivi mahdollistaa tehokkaan palauttamisen ja tukee sitä mutta useimmista tehokasta palauttamista haittaavista tekijöistä ei keskustella, koska korostetaan lähinnä tuloksellisuutta ja se mielletään palautusasteeksi.

- **Tehokkaiden palautusten edistäminen**

Mietinnössä tuodaan esiin, että jotkin direktiivissä säädetyt toimenpiteet eivät suoraan lisää palautettujen henkilöiden määrää ja että niillä voi olla jopa haitallisia vaikutuksia. Ensinnäkin mahdollisuus asettaa maahantulokielto vapaaehtoisen paluun ohella voi heikentää palautettavan henkilön kannustinta poistua jäsenvaltiosta. Toiseksi lyhyet ajat vapaaehtoista poistumista varten voivat estää paluun kokonaan, koska paluun valmisteluun tarvittava aika ylittää usein vapaaehtoista poistumista varten myönnetyn ajan. Tämä on erityisesti riski silloin, kun käytetään usein mahdollisuutta lyhentää vapaaehtoiselle poistumiselle myönnettävää aikaa tai evätä se kokonaan. Tässä yhteydessä jäsenvaltioita olisi muistutettava, että suhteellisuusperiaate ja direktiivin rakenne edellyttävät, että 7 artiklan 4 kohdan kriteereitä on sovellettava tiukasti ja arvioitava tapauskohtaisesti ja että ajan lyhentäminen ja aikaistaminen on viimeinen keino. Kolmanneksi maahanmuuttajien säilöönnoton enimmäiskesto ei näytä nostavan paluuastetta. Kansalliset käytännöt vahvistavat myös aiempien tutkimusten tulokset siitä, että suurin osa palautuksista tapahtuu ensimmäisten viikkojen aikana ja että pidempi säilöönnotto ei tuo lisäarvoa. Se voi olla jopa haitallista, sillä säilöönnoton pitkä kesto vaikuttaa palautettavien henkilöiden perusoikeuksiin. Tämä on erityisen huolestuttavaa siksi, että säilöönnottoimenpidettä sovelletaan enemmän tai vähemmän automaattisesti monissa jäsenvaltioissa sen sijaan, että sitä sovellettaisiin todellisena viimeisenä keinona. Vaikka direktiivissä edellytetään, että palauttamisprosessia käsitellään asianmukaista huolellisuutta noudattaen, tällaisten pitkien säilöönnottojakojen mahdollisuus ei kannusta siihen. Säilöönnoton hallinnollisen tai oikeudellisen tarkastelun välttämiseksi jäsenvaltiot asettavat säilöönnoton yleensä lainsäädännössä vahvistetuksi enimmäisajaksi. Lyhyemmät määräajat lisääisivät säilöönnoton valvontaa ja voisivat nopeuttaa myös palauttamisprosessia.

- **Perusoikeuksien turvaaminen**

Mietinnössä tuodaan esiin, että direktiivillä on myönteinen vaikutus tiettyihin takeisiin mutta valinnaiset lausekkeet ja useat poikkeukset vähentävät merkittävästi tätä vaikutusta. Tämä koskee esimerkiksi valinnaista lauseketta jättää rajatilanteet direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Koska rajalla olevat muuttajat ovat usein haavoittuvassa asemassa ja palauttamiskiellon periaate saattaa olla vaarassa, jäsenvaltioita olisi kehotettava soveltamaan direktiiviä myös rajatilanteisiin. Lisäksi pakenemisen vaaran määritelmän laaja tulkinta ja soveltaminen heikentää takuuta yksilöarvioinnista, jossa kaikki olosuhteet ja edut otettaisiin huomioon. Oikeusavun ja tulkkien saatavuutta vaikeuttaa valmiuksien ja rahoituksen puute. Rahoituksen puute vaikuttaa myös tehokkaaseen palauttamisen jälkeiseen seurantaan useissa



jäsenvaltioissa. Komissiolla olisi oltava keskeinen asema sen varmistamisessa, että säilöönnoton vaihtoehtoja käytetään oikeasuhteisena ja tehokkaana toimenpiteenä pakenemisen torjumiseksi. Jos palautusta ei voida toteuttaa, ihmiset jäävät usein epäselvään tilanteeseen ilman hyväksyttävää asemaa, mikä vaarantaa heidän ihmisarvonsa ja perusoikeutensa. Tämä käytäntö edellyttää eurooppalaista ratkaisua.

Lopuksi todetaan, että huolimatta jäsenvaltioiden velvollisuudesta noudattaa palauttamiskiellon periaatetta ja ottaa asianmukaisesti huomioon lapsen etu ja perhesuhteet, täytäntöönpanoa koskevassa politiikassa ja käytännöissä on selviä puutteita. Vaikka tämä koskee palauttamismenettelyn kaikkia vaiheita, lasten säilöönnotto, joka ei koskaan ole heidän etujensa mukaista, tekee tämän tuskallisen näkyväksi.

- **Ulkoisen ulottuvuuden huomioon ottaminen**

Tehokkaiden palautusten osalta jäsenvaltiot tekevät selväksi, että tärkein tuloksellista palauttamista haittaava tekijä liittyy yhteistyöhön alkuperämaiden kanssa. Tämä on ristiriidassa sen kanssa, että palautusaste on yleisin indikaattori arvioitaessa palauttamisdirektiivin tuloksellisuutta. Tässä mietinnössä korostetaan, että perusoikeuksien mukainen tehokas palauttamispolitiikka edellyttää palautusten kestävyiden ja palautettavan uudelleenkotoutumisen kvalitatiivista arviointia, mukaan lukien tehokas palauttamisen jälkeinen seuranta. Samalla olisi suhtauduttava vakavasti esteisiin, jotka haittaavat ihmisten palauttamista lähtömaahansa, arvioimalla kriittisesti kolmansien maiden kanssa tehtävää muuttoliikeyhteistyötä, jossa ehdollisuus ja epävirallisuus herättävät huolta ihmisoikeuksista, demokraattisesta ja oikeudellisesta valvonnasta, kumppanuuksien tasa-arvosta sekä EU:n ulkopoliittikan johdonmukaisuudesta.

**LIITE: LUETTELO YHTEISÖISTÄ TAI HENKILÖISTÄ,  
JOILTA ESITTELIJÄ ON SAANUT TIETOJA**

Seuraavan luettelon laatiminen on täysin vapaaehtoista, ja esittelijä on siitä yksin vastuussa. Esittelijä on saanut tietoja seuraavilta yhteisöiltä tai henkilöiltä valmistellessaan mietintöä ennen sen hyväksymistä valiokunnassa:

<b>Yhteisö ja/tai henkilö</b>
Caritas International
Jesuit Refugee Service (JRS)
The Churches' Commission for Migrants in Europe (CCME)
The International Catholic Migration Commission (ICMC)
United Nations Children's Fund (UNICEF)
Platform for International Cooperation on Undocumented Migrants (PICUM)
European Council on Refugees and Exiles (ECRE)
Save the Children International
European Commission, DG Migration and Home Affairs
Germany's Presidency of the Council of the European Union
Finland's Presidency of the Council of the European Union

# EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

## palauttamisdirektiivin täytäntöönpanosta (2019/2208(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon YK:n yleiskokouksessa vuonna 1948 hyväksytyn ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen,
- ottaa huomioon YK:n lapsen oikeuksien yleissopimuksen,
- ottaa huomioon Euroopan ihmisoikeussopimuksen,
- ottaa huomioon YK:n pakolaisten oikeusasemaa koskevan vuoden 1951 yleissopimuksen ja siihen vuonna 1967 liitetyn pöytäkirjan (Geneven sopimus) ja erityisesti palauttamiskiellon,
- ottaa huomioon Euroopan unionin perusoikeuskirjan ja erityisesti sen 1, 3, 4, 6, 7, 18, 19, 20 ja 47 artiklan,
- ottaa huomioon YK:n yleiskokouksen 19. joulukuuta 2018, hyväksymän turvallista, hallittua ja laillista muuttoliikettä koskevan Global Compact -aloitteen,
- ottaa huomioon Euroopan neuvoston ministerikomitean 4. toukokuuta 2005 hyväksymät pakkoon perustuvaa palauttamista koskevat 20 suuntaviivaa,
- ottaa huomioon 16. joulukuuta 2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/115/EY jäsenvaltioissa sovellettavista yhteisistä vaatimuksista ja menettelyistä laittomasti oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseksi<sup>1</sup> (palauttamisdirektiivi),
- ottaa huomioon 28. marraskuuta 2018 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen Schengenin tietojärjestelmän käytöstä laittomasti oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseksi<sup>2</sup> (SIS-palautukset),
- ottaa huomioon 18. kesäkuuta 2020 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2020/851 muuttoliikettä ja kansainvälistä suojelua koskevista yhteisön tilastoista annetun asetuksen (EY) N:o 862/2007 muuttamisesta<sup>3</sup>,
- ottaa huomioon Euroopan unionin tuomioistuimen direktiiviin 2008/115/EY liittyvät tuomiot, mukaan lukien asiat C-357/09 Kadzoev<sup>4</sup>, C-61/11 El Dridi<sup>5</sup>, C-534/11 Arslan<sup>6</sup>,

---

<sup>1</sup> EUVL L 348, 24.12.2008, s. 98.

<sup>2</sup> EUVL L 312, 7.12.2018, s. 1.

<sup>3</sup> EUVL L 198, 22.6.2020, s. 1.

<sup>4</sup> ECLI:EU:C:2009:741.

<sup>5</sup> ECLI:EU:C:2011:268.

<sup>6</sup> ECLI:EU:C:2013:343.

C-146/14 Mahdi<sup>7</sup>, C-554/13 Z. Zh.<sup>8</sup>, C-47/15 Sélina Affum<sup>9</sup>, C-82/16 K.A. ym.<sup>10</sup> ja C-181/16 Gnandi<sup>11</sup>,

- ottaa huomioon direktiiviin 2008/115/EY liittyvät Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomiot, mukaan lukien *Amie ym. v. Bulgaria* (hakemus nro 58149/08), *N.D. ja N.T. v. Espanja* (hakemukset nro 8675/15 ja nro 8697/15) ja *Haghilo v. Kypros* (hakemus nro 47920/12),
- ottaa huomioon 28. maaliskuuta 2014 annetun EU:n palauttamispolitiikkaa koskevan komission tiedonannon (COM(2014)0199),
- ottaa huomioon 13. toukokuuta 2015 annetun komission tiedonannon Euroopan muuttoliikeagendasta (COM(2015)0240),
- ottaa huomioon lokakuussa 2016 ja kesäkuussa 2018 pidettyjen Eurooppa-neuvoston huippukokousten päätelmät,
- ottaa huomioon neuvoston 11. toukokuuta 2016 antamat ei-sitovat yhteiset vaatimukset jäsenvaltioiden täytäntöön panemille tuettua vapaaehtoista paluuta (ja uudelleenkotouttamista) koskeville ohjelmille,
- ottaa huomioon 2. maaliskuuta 2017 annetun komission tiedonannon ”Tehokkaampi palauttamispolitiikka Euroopan unionissa – uudistettu toimintasuunnitelma” (COM(2017)0200),
- ottaa huomioon 7. maaliskuuta 2017 annetun komission suosituksen (EU) 2017/432 palauttamisten tuloksellisuuden lisäämisestä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/115/EY täytäntöönpanon yhteydessä<sup>12</sup>,
- ottaa huomioon 16. marraskuuta 2017 annetun komission suosituksen (EU) 2017/2338 palauttamistoimenpiteitä varten laaditusta jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten käyttöön tarkoitetusta yhteisestä ”palauttamiskäsikirjasta”<sup>13</sup>,
- ottaa huomioon Euroopan muuttoliikeverkoston vuoden 2017 synteesiraportin ”The efficiency of return in EU Member States: challenges and good practices linked to EU rules and standards”,
- ottaa huomioon 12. syyskuuta 2018 annetun komission ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi jäsenvaltioissa sovellettavista yhteisistä vaatimuksista ja menettelyistä laittomasti oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseksi (uudelleenlaadittu) (COM(2018)0634),

---

<sup>7</sup> ECLI:EU:C:2014:1320.

<sup>8</sup> ECLI:EU:C:2015:377.

<sup>9</sup> ECLI:EU:C:2016:408.

<sup>10</sup> ECLI:EU:C:2018:308.

<sup>11</sup> ECLI:EU:C:2018:465.

<sup>12</sup> EUVL L 66, 11.3.2017, s. 15.

<sup>13</sup> EUVL L 339, 19.12.2017, s. 83.

- ottaa huomioon 4. joulukuuta 2018 annetun komission tiedonannon ”Muuttoliikkeen kaikkien osa-alueiden hallinta: Euroopan muuttoliikeagendan yhteydessä saavutettu edistys” (COM(2018)0798),
- ottaa huomioon 16. huhtikuuta 2020 annetun komission tiedonannon ”Koronavirustauti: ohjeet turvapaikka- ja palauttamismenettelyjä koskevien asiaankuuluvien EU-säännösten täytäntöönpanosta sekä uudelleensijoittamisesta” (C(2020)2516),
- ottaa huomioon 12. huhtikuuta 2016 antamansa päätöslauselman Välimeren tilanteesta ja tarpeesta kokonaisvaltaiselle EU:n lähestymistavalle muuttoliikkeeseen<sup>14</sup>,
- ottaa huomioon 5. huhtikuuta 2017 antamansa päätöslauselman ”Pakolais- ja muuttovirtojen käsittely: EU:n ulkoisten toimien merkitys”<sup>15</sup>,
- ottaa huomioon 13. maaliskuuta 2019 antamansa kannan ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi turvapaikka- ja maahanmuuttorahaston perustamisesta<sup>16</sup>,
- ottaa huomioon marraskuussa 2019 julkaistun Euroopan tilintarkastustuomioistuimen erityiskertomuksen nro 24/2019 ”Muuttajien turvapaikka-, siirto- ja palauttamismenettelyt: Aika puuttua tehokkaammin tavoitteiden ja tulosten välisiin eroihin”,
- ottaa huomioon Euroopan parlamentin tutkimuspalvelun (EPRS) maaliskuussa 2019 toteuttaman korvaavan vaikutustenarvioinnin ehdotetusta uudelleenlaaditusta palauttamisdirektiivistä,
- ottaa huomioon EPRS:n kesäkuussa 2020 antaman eurooppalaisen arvioinnin palauttamisdirektiivin täytäntöönpanosta ja palauttamisdirektiivin ulkoisesta ulottuvuudesta,
- ottaa huomioon 15. kesäkuuta 2020 annetun Frontexin arviointikertomuksen palauttamisoperaatioista vuoden 2019 toisella puoliskolla,
- ottaa huomioon 15. toukokuuta 2020 annetun Europolin yhteyteen perustetun muuttajien salakuljetusta tutkivan eurooppalaisen keskuksen neljännen vuotuisen raportin,
- ottaa huomioon Schengenin säännösten soveltamisesta palautusten alalla annetut kertomukset, jotka on laadittu arviointi- ja valvontamekanismin perustamisesta Schengenin säännösten soveltamisen varmistamista varten ja toimeenpanevan komitean 16. syyskuuta 1998 pysyvän Schengenin arviointi- ja soveltamiskomitean perustamisesta tekemän päätöksen kumoamisesta 7. lokakuuta 2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1053/2013<sup>17</sup> mukaisesti,

---

<sup>14</sup> EUVL C 58, 15.2.2018, s. 9.

<sup>15</sup> EUVL C 298, 23.8.2018, s. 39.

<sup>16</sup> Hyväksytyt tekstit, P8\_TA(2019)0175.

<sup>17</sup> EUVL L 295, 6.11.2013, s. 27.

- ottaa huomioon Euroopan neuvoston 17. syyskuuta 2019 julkaiseman käsikirjan säilöönoton vaihtoehdoista ”Practical Guidance on Alternatives to Immigration Detention: Fostering Effective Results”,
  - ottaa huomioon Euroopan neuvoston ihmisoikeusasioiden johtokomitean (CDDH) 7. joulukuuta 2017 laatiman analyysin tehokkaiden säilöönoton vaihtoehtojen oikeudellisista ja käytännön näkökohdista muuttoliikkeen yhteydessä,
  - ottaa huomioon 13. huhtikuuta 2016 tehdyn Euroopan parlamentin, Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission välisen toimielinten sopimuksen paremmasta lainsäädännöstä<sup>18</sup>,
  - ottaa huomioon 30. toukokuuta 2018 antamansa päätöslauselman parempaa lainsäädäntöä koskevan toimielinten välisen sopimuksen tulkinnasta ja täytäntöönpanosta<sup>19</sup>,
  - ottaa huomioon työjärjestyksen 54 artiklan sekä valiokunta-aloitteisten mietintöjen laatimista koskevasta lupamenettelystä 12. joulukuuta 2002 tehdyn puheenjohtajakokouksen päätöksen 1 artiklan 1 kohdan e alakohdan ja liitteen 3,
  - ottaa huomioon kansalaisvapauksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunnan mietinnön (A9-0238/2020),
- A. ottaa huomioon, että komissio on arvioinut palauttamisdirektiivin täytäntöönpanoa vain kerran (vuonna 2014) huolimatta direktiivin 19 artiklan mukaisesta oikeudellisesta veloitteesta laatia kertomus sen soveltamisesta joka kolmas vuosi vuodesta 2013 alkaen; ottaa huomioon, että vuonna 2015 komissio julkaisi tiedonannon, jossa esitetään palauttamista koskeva toimintaohjelma; ottaa huomioon, että vuonna 2017 se antoi suosituksen palauttamisten tuloksellisuuden lisäämisestä direktiivin 2018/115/EY täytäntöönpanon yhteydessä ja julkaisi palauttamiskäsikirjan; ottaa huomioon, että syyskuussa 2018 komissio esitti ehdotuksen direktiivin uudelleenlaadinnasta nykyistä tuloksellisemman ja johdonmukaisemman palauttamispolitiikan aikaansaamiseksi laatimatta kuitenkaan vaikutustenarviointia; ottaa huomioon, että Euroopan parlamentin kansalaisvapauksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunta (LIBE) antoi Euroopan parlamentin tutkimuspalvelun (EPRS) tehtäväksi laatia korvaava vaikutustenarviointi ehdotetusta uudelleenlaaditusta direktiivistä; ottaa huomioon, että tässä arvioinnissa korostetaan näytön puutetta siitä, että uudelleenlaadittu ehdotus johtaisi nykyistä tuloksellisempiin palauttamisiin;
- B. toteaa, että direktiivin kaksitahoinen tavoite on laatia yhteiset säännöt tulokselliselle palauttamiselle perusoikeuksien ja suhteellisuusperiaatteen mukaisesti; ottaa huomioon, että suosituksessaan palauttamisten tuloksellisuuden lisäämisestä komissio keskittyy palautusasteeseen direktiivin tuloksellisuuden indikaattorina ja suosittelee toimenpiteitä, jotka voivat vaikuttaa epäsuotuisasti rajoittamalla tiettyjä direktiivin sisältämiä takeita, kuten oikeutta muutoksenhakuun ja pidempien säilöönottoaikojen käyttöön; toteaa, että kestävä palautukset ja menestyksekkäs uudelleenkotouttaminen ovat tärkeitä indikaattoreita palautusten tuloksellisuuden arvioinnissa; toteaa, että palautusten jälkeinen seuranta ei nykyään ole riittävän kokonaisvaltaista eikä tarkkaa; toteaa, että on

<sup>18</sup> EUVL L 123, 12.5.2016, s. 1.

<sup>19</sup> EUVL C 76, 9.3.2020, s. 86.

saatu todisteita siitä, että kaikki palautukset eivät ole kestäviä, erityisesti ilman huoltajaa tulleiden alaikäisten kohdalla, mikä johtuu henkilökohtaisen uudelleenkotouttamista koskevan suunnitelman tai palaamisen yhteydessä annettavan tuen puuttumisesta;

- C. ottaa huomioon, että komissio on pannut merkille, että jäsenvaltiot kohtaavat useita tuloksellisen palauttamisen esteitä, jotka ovat luonteeltaan menettelyllisiä, teknisiä ja toiminnallisia, kuten kaikkien sidosryhmien, myös kolmansien maiden, kanssa tehtävän yhteistyön taso; ottaa huomioon, että komissio on määrittänyt yhdeksi palauttamisen epäonnistumisen pääasialliseksi syyksi palautettavien henkilöiden tunnistamisen ja tarpeen saada tarvittavat asiakirjat kolmansilta mailta;
- D. toteaa, että yhdenmukaistamisen puutteella on syvä vaikutus jäsenvaltioiden palauttamiskäytäntöihin; ottaa huomioon, että komission laatimat arvioinnit palauttamisten tuloksellisuuden lisäämistä koskevien suositusten julkaisemisen yhteydessä osoittivat, että ”jäsenvaltioille direktiivillä 2008/115/EY jätetty harkintavalta on johtanut siihen, että direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä epäyhtenäisesti, millä on kielteinen vaikutus unionin palauttamispolitiikan tuloksellisuuteen” ja että ”direktiivin tuloksellisempi täytäntöönpano vähentäisi mahdollisuutta käyttää väärin menettelyjä ja poistaisi tehottomuutta samalla kun varmistetaan Euroopan unionin perusoikeuskirjassa vahvistettujen perusoikeuksien suoja”;
- E. ottaa huomioon, että komissio totesi vuonna 2015 julkaisemassaan tiedonannossa palauttamista koskevasta EU:n toimintaohjelmasta, että vapaaehtoista paluuta olisi suosittava aina kuin mahdollista; ottaa huomioon, että komissio totesi toimintaohjelmassaan, että ”on arvioitu, että vuonna 2013 palauttamistapauksista noin 40 prosenttia perustui vapaaehtoisuuteen, kun vuonna 2009 vastaava osuus oli 14 prosenttia”; ottaa huomioon, että komission arvioiden mukaan kolmesataa tuhatta ihmistä jää vuodessa palauttamatta hallinnollisten esteiden, terveysongelmien tai palauttamisriskin vuoksi; toteaa, että heidän tilanteensa olisi ratkaistava, myös takaamalla heille oikeudellinen asema humanitaarisin perustein;
- F. ottaa huomioon, että direktiivin täytäntöönpanoa koskevat tiedot ovat julkisesti saatavilla Eurostatin kautta mutta ne eivät ole kaikissa tapauksissa eriteltyjä ja vertailukelpoisia; ottaa huomioon, että enemmän tietoa voidaan saada Schengenin tietojärjestelmän käytöstä laittomasti oleskelevien kolmansien maiden kansalaisten palauttamiseksi annetun asetuksen 2018/1860 (SIS-palautukset) täytäntöönpanon yhteydessä sekä muuttoliikettä ja kansainvälistä suojelua koskevista yhteisön tilastoista annetun asetuksen (EY) N:o 862/2007 muuttamisesta annetun asetuksen (EU) 2020/851 täytäntöönpanon yhteydessä;
- G. ottaa huomioon, että vuosina 2014–2018 laittomien rajanylitysten määrä väheni 1,82 miljoonasta 142 000:een; ottaa huomioon, että vuonna 2019 jäsenvaltiot myönsivät noin kolme miljoonaa ensimmäistä oleskelulupaa; ottaa huomioon, että turvapaikkahakemusten määrä väheni vuoden 2015 1,29 miljoonasta 698 000 hakemukseen vuonna 2019; ottaa huomioon, että vuonna 2018 jäsenvaltiot tekivät 283 880 palauttamispäätöstä ja että päätösten kohteena olevista henkilöistä 147 815 palasi;

- H. ottaa huomioon, että jäsenvaltiot eivät jaa järjestelmällisesti tietoja annetuista palauttamispäätöksistä tai asetetuista maahantulokielloista, mikä tekee jäsenvaltioiden antamien palauttamispäätösten vastavuoroisen tunnustamisen ja niiden unionin laajuisen täytäntöönpanon käytännössä mahdottomaksi; ottaa huomioon, että takaisinottojen tehostamiseksi ja palautusten johdonmukaisuuden varmistamiseksi unionin laajuisesti virallisten EU-sopimusten olisi oltava etusijalla jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välisiin kahdensivisiin sopimuksiin nähden;

### ***Yleiset huomautukset***

1. panee merkille, että komissio ei ole laatinut arviointia täytäntöönpanosta, ja kehottaa komissiota laatimaan tällaisen arvioinnin, joka oli määrä tehdä vuonna 2017 direktiivin 19 artiklan ja paremman lainsäädännön periaatteen mukaisesti;
2. muistuttaa, että on tärkeää käyttää näyttöön perustuvaa yhteistä lähestymistapaa johdonmukaisen päätöksenteon ja asiantuntevan julkisen keskustelun tukemiseen, ja kehottaa komissiota kehottamaan jäsenvaltioita keräämään ja julkaisemaan kvalitatiivisia ja kvantitatiivisia tietoja direktiivin täytäntöönpanosta ja erityisesti maahantulokielloista ja säilöönotoista, koska Eurostat ei nykyisellään kerää näitä kategorioita koskevia tietoja, sekä tukemaan jäsenvaltioita tässä tehtävässä hyödyntäen erityisesti käytettävissä olevia uusia välineitä, kuten SIS-palautuksia ja asetusta (EU) 2020/851 muuttoliikettä ja kansainvälistä suojelua koskevista yhteisön tilastoista annetun asetuksen (EY) N:o 862/2007 muuttamisesta; kehottaa jäsenvaltioita keräämään asetuksen (EU) 2020/851 perusteella tilastotietoja mahdollisimman pian ja osallistumaan niihin liittyviin pilottitutkimuksiin; panee huolestuneena merkille, että direktiivin täytäntöönpanosta ei ole saatavilla tietoja, mukaan lukien sukupuolen ja iän mukaan eriteltyjä tietoja;
3. on huolissaan siitä, että täytäntöönpanojen palauttamispäätösten määrä on vähentynyt vuodesta 2015 lähtien, ja toteaa, että tämä määrä ei välttämättä vastaa laittomien maahantulojen lisääntymistä tai vähenemistä; korostaa, että tehokas palauttamispolitiikka on yksi hyvin toimivan EU:n turvapaikka- ja maahanmuuttopolitiikan keskeinen osatekijä; toteaa, että komission julkilausuman mukaan palauttamisaste aleni 46 prosentista vuonna 2016 37 prosenttiin vuonna 2017 ja että tämä ei välttämättä edusta kokonaiskuvaa, koska jäsenvaltioille on jätetty direktiivin täytäntöönpanoa koskevaa harkintavaltaa, joka koskee erityisesti vaikeuksia kolmansien maiden kanssa tehtävässä yhteistyössä, tai siksi, että osa jäsenvaltioista antaa useamman kuin yhden palauttamispäätöksen yhdelle henkilölle, palauttamispäätöksiä ei peruuteta, jos palauttamista ei panna täytäntöön humanitaarisen syyn vuoksi, joitakin henkilöitä ei voida palauttaa, koska se rikkoisi palauttamiskiellon periaatetta, tai jotkut ihmiset palaavat vapaaehtoisesti eikä heidän paluutaan kirjata; korostaa, että käytännön ja oikeudellisten esteiden vuoksi nopeat palauttamis- ja takaisinottomenettelyt eivät aina seuraa palauttamispäätöstä, ja panee huolestuneena merkille, että tämä voi aiheuttaa vakavia rasitteita paikallisten laitosten lisäksi myös asianomaisille henkilöille;
4. yhtyy komission tavoitteeseen parantaa direktiivin tehokasta täytäntöönpanoa ja palauttamismenettelyjen tuloksellisuutta jäsenvaltioissa; kehottaa komissiota käynnistämään perustelluista syistä rikkomusmenettelyjä; korostaa, että direktiivin tuloksellisuutta olisi mitattava viittaamalla sekä palautusasteeseen että palautusten



kestävyyteen ja perusoikeuksia koskevien takeiden täytäntöönpanoon, menettelyllisten takeiden noudattamiseen ja vapaaehtoisen paluun tuloksellisuuteen; korostaa, että tehokkaan täytäntöönpanon mittaamista olisi tehostettava ja virtaviivaistettava entisestään jäsenvaltioiden kesken, jotta voidaan lisätä tietojen avoimuutta ja vertailukelpoisuutta;

5. panee merkille, että komissio on todennut, että pääasiallisia syitä palauttamisen epäonnistumiseen ovat se, ettei kolmansien maiden kansalaisten henkilöllisyyttä voida selvittää, ja se, ettei heitä oteta takaisin; korostaa tarvetta parantaa suhteita kolmansiin maihin rakentavassa yhdenvertaisuuteen perustuvassa muuttoliikevuoropuhelussa, jotta varmistetaan molempia osapuolia hyödyttävä yhteistyö tuloksellisten ja kestävien palautusten aikaansaamiseksi;
6. panee merkille kolmansien maiden kanssa tehtävän yhteistyön muuttumisen epäviralliseksi; kehottaa jäsenvaltioita kehottamaan komissiota tekemään virallisia EU:n takaisinottosopimuksia ja mahdollistamaan niiden tekeminen siten, että niihin yhdistetään EU:n parlamentaarinen valvonta ja oikeudellinen valvonta; korostaa, että yhteistyön helpottamiseksi olisi tarjottava kannustimia; toteaa, että direktiivin 6 artiklan 3 kohdan nojalla käytetyt kahdenväliset takaisinottosopimukset eivät tarjoa riittäviä menettelyllisiä takeita, kuten ilmoitus asianomaiselle henkilölle yksittäisestä toimenpiteestä ja tiedot käytettävissä olevista ja tehokkaista oikeussuoja- ja muutoksenhakukeinoista; toteaa, että jäsenvaltioilla on haasteita varmistaa säännöllisesti kaikkien palautettavien henkilöiden käytettävissä olevien paikkojen täysi käyttö Frontexin koordinoimilla tilauslennoilla; panee huolestuneena merkille, että joissakin tapauksissa mahdollisuus toteuttaa Frontexin yhteisiä palautusoperaatioita ei sisälly järjestävien tai osallistuvien jäsenvaltioiden ja määräpaikkana olevien EU:n ulkopuolisten maiden kahdenvälisiin sopimuksiin;
7. korostaa, että jäsenvaltioiden välistä palauttamista koskevaa yhteistyötä on lisättävä, mukaan lukien tietojen jakamisen ja kolmansien maiden kansalaisia koskevien maastapoistamispäätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta annetun direktiivin 2001/40/EY soveltamisen yhteydessä perusoikeuksia koskevien takeiden mukaisesti; korostaa, että tarvitaan asiaankuuluvien unionin virastojen tukea, myös operatiivista tukea; korostaa, että jäsenvaltioiden ja Frontexin välistä yhteistyötä on lisättävä;
8. kehottaa jäsenvaltioita osoittamaan palauttamispäätöksistä ja niiden täytäntöönpanosta vastaaville viranomaisille riittävät valmiudet, mukaan lukien henkilöstöresurssit ja riittävä koulutus, ja investoimaan tässä yhteydessä päätöksenteon ja täytäntöönpanon laatuun;
9. korostaa, että on tärkeää noudattaa oikeudenmukaisia, nopeita ja tehokkaita menettelyitä sellaisten kolmansien maiden kansalaisten palauttamisessa, jotka oleskelevat laittomasti unionin alueella, mukaan lukien ne, joiden hakemukset on hylätty, asianomaisten henkilöiden perusoikeuksia kunnioittaen;

### ***Palauttamispäätökset ja vapaaehtoinen paluu***

10. huomauttaa, että direktiivissä on tärkeää varmistaa, että muuttajat noudattavat palauttamispäätöksiä, ja muistuttaa direktiivissä vahvistetusta keskeisestä periaatteesta, jonka mukaan vapaaehtoinen paluu olisi asetettava etusijalle pakkoon perustuvaan palautukseen nähden, jos ei ole vakavia syitä uskoa, että se vaarantaisi

palauttamismenettelyn tavoitteiden saavuttamisen, koska vapaaehtoinen paluu on yleensä kestävämpää, edullisempaa ja vähemmän hankalaa valtioille ja takaa paremmin kyseisen henkilön perusoikeuksien kunnioittamisen; kehottaa komissiota edelleen pitämään vapaaehtoista paluuta suositeltavana vaihtoehtona pakkoon perustuvien palautusten asemasta ja kannustamaan jäsenvaltioita laatimaan tehokkaat puitteet vapaaehtoisen paluun ohjelmiin osallistumiselle;

11. kehottaa komissiota jatkamaan edelleen rahoitusta ja lisäämään resursseja avustetun vapaaehtoisen paluun ohjelmille, jotta voidaan kannustaa näiden ohjelmien käyttöä ja viime kädessä varmistaa kestävä paluu ja uudelleenkotouttaminen;
12. korostaa, että direktiivin 7 artiklan mukaan yleissääntönä on, että palauttamispäätöksessä on määrättävä vapaaehtoista paluuta varten asianmukaisesta ajasta, jonka pituus on 7–30 päivää ja jota jäsenvaltioiden on tarvittaessa pidennettävä ottaen huomioon yksittäistapaukseen liittyvät erityisolosuhteet; kiinnittää huomiota direktiivin 7 artiklan 4 kohdassa säädettyihin poikkeuksiin; toteaa, että jäsenvaltioiden vapaaehtoista paluuta tukevat kansalliset ohjelmat ovat joskus riittämättömiä soveltamisalansa ja keinojensa osalta; muistuttaa, että jäsenvaltioiden, jotka myöntävät aikaa vapaaehtoista paluuta varten hakemuksen esittämisen jälkeen, on ilmoitettava asianomaisille kolmansien maiden kansalaisille mahdollisuudesta esittää tällainen hakemus;
13. suhtautuu myönteisesti useissa jäsenvaltioissa annettuihin säännöksiin, joiden mukaan yksilölliset olosuhteet voidaan ottaa asianmukaisesti huomioon ja vapaaehtoista paluuta varten myönnettävään aikaan voidaan myöntää jatkoa; muistuttaa, että tapauksissa, joissa direktiivissä vaaditaan jäsenvaltioita lykkäämään maastapoistamista, kuten silloin, kun se rikkoisi palauttamiskiellon periaatetta, direktiivin 14 artiklan 2 kohdassa edellytetään, että jäsenvaltiot antavat asianomaisille henkilöille kirjallisen vahvistuksen siitä, että palauttamispäätöstä ei väliaikaisesti panna täytäntöön;
14. korostaa, että pakenemisen vaaran laaja määritelmä voi johtaa siihen, että jäsenvaltiot pidättäytyvät myöntämästä aikaa vapaaehtoiselle paluulle; muistuttaa, että vapaaehtoiselle paluulle varatun ajan epääminen johtaa myös maahantulokiellon asettamiseen, mikä voi entisestään heikentää vapaaehtoista paluuta; korostaa, että nykyisen oikeudellisen kehyksen täytäntöönpanoa on tehostettava, jotta voidaan vauhdittaa onnistunutta vapaaehtoista paluuta;
15. kehottaa jäsenvaltioita ja Frontexia jakamaan tietoa ja parhaita käytäntöjä, jotka koskevat onnistunutta ja ihmisarvoista vapaaehtoista paluuta, ja tarjoamaan jäsenvaltioiden kesken pyynnöstä operatiivista apua vapaaehtoisen paluun operatiivisen tehokkuuden vahvistamiseksi ja parantamiseksi;
16. korostaa, että on tärkeää tarjota paluumuuttajan yksilöllisten olosuhteiden ja tulevaisuudennäkymien mukaisesti suunniteltua palveluohjausta ja apua kiinnittäen erityistä huomiota ilman huoltajaa oleviin alaikäisiin;

## *Menettelylliset takeet*

17. korostaa, että direktiivissä edellytetään, että palauttamis- ja maahantulokieltopäätökset ja maasta poistamista koskevat päätökset ovat yksilöllisiä, niissä on mainittava ratkaisun tosiseikkoihin liittyvät ja oikeudelliset perusteet, ne on annettava kirjallisina ja niiden on sisällettävä tiedot käytettävissä olevista oikeussuojakeinoista ja asiaankuuluvista määräajoista; korostaa, että kyseisten tietojen on oltava saatavilla kielellä, jota asianomainen henkilö ymmärtää; ilmaisee huolensa siitä, että palauttamispäätökset eivät ole riittävän yksityiskohtaisia eikä niissä ole perusteluja;
18. katsoo, että ilman huoltajaa saapuvia lapsia ei pitäisi palauttaa, ellei voida osoittaa, että se on lapsen edun mukaista, ja että lapsille olisi tiedotettava heidän oikeuksistaan ja oikeussuojakeinoistaan lapsiystävällisellä tavalla ja kielellä, jota he ymmärtävät;
19. muistuttaa, että palauttamiskiellon periaate on jäsenvaltioita sitova kaikissa olosuhteissa, myös palauttamismenettelyissä, jotka eivät kuulu palauttamisdirektiivin soveltamisalaan;
20. panee merkille, että muutoksenhakuoikeudessa on merkittäviä jäsenvaltioiden välisiä eroja erityisesti muutoksenhakuelimen tyypin ja muutoksenhaun määräaikojen osalta; korostaa tarvetta taata oikeus tehokkaisuuteen oikeussuojakeinoihin, muun muassa antamalla asianmukaista ja helposti saatavilla olevaa tietoa ja oikeusapua, myös asianmukaiset varat oikeusavun tarjoamiseen;
21. toteaa, että 2 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettun valinnaisen lausekkeen käyttö voi johtaa siihen, että rajoilla on tarjolla vähemmän takeita verrattuna tavanomaiseen palauttamismenettelyyn; kehottaa näin ollen jäsenvaltioita varmistamaan menettelylliset takeet ja ihmisoikeuksien kunnioittaminen sekä soveltamaan direktiiviä rajatilanteisiin;
22. korostaa, että direktiivissä sallitaan maasta poistamisen täytäntöönpanon väliaikainen lykkääminen palauttamista koskevan päätöksen uudelleentarkastelua odotettaessa; korostaa, että on tarpeen varmistaa tällainen lykkääminen tapauksissa, joissa on palauttamisriski; toteaa, että useimmissa maissa palauttamista koskeva muutoksenhaku ei ole automaattisesti lykkäävää, mikä voi vähentää suojelua; korostaa, että automaattinen lykkäävä oikeussuojakeino varmistaisi, että ihmisiä ei palauteta ennen kuin lopullinen päätös palauttamismenettelystä on tehty; korostaa, että lapsen etu on otettava ensisijaisesti huomioon kaikissa lapsia koskevissa päätöksissä, mukaan lukien vireillä olevat palauttamista koskevat päätökset;
23. muistuttaa, että direktiivin 6 artiklan 4 kohdassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus myöntää niiden alueella laittomasti oleskelevalle kolmannen maan kansalaiselle erillinen oleskelulupa yksilöllisten inhimillisten syiden tai humanitaaristen tai muiden syiden perusteella; korostaa, että on tärkeää hyödyntää menestyksekkäästi direktiivissä säädettyjä vaihtoehtoja palauttamispäätösten täytäntöönpanemiseksi siten, että painopiste on vapaaehtoisessa paluussa; panee kuitenkin merkille direktiivin 6 artiklan 4 kohdan rajallisen käytön ja kannustaa jäsenvaltioita laajentamaan tämän lausekkeen käyttöä; on huolissaan siitä, että jäsenvaltiot eivät ole myöntäneet tilapäistä oleskelulupaa, vaikka paluu ei ole osoittautunut mahdolliseksi, minkä vuoksi muuttajat, joita ei voida palauttaa, eivät usein voi käyttää perusoikeuksiaan; korostaa, että oleskelulupien myöntäminen henkilöille, jotka eivät voi palata kotimaahansa, voisi auttaa ehkäisemään pitkittynyttä laitonta oleskelua, vähentää alttiutta työvoiman

hyväksikäytölle ja helpottaa yksilöiden sosiaalista osallisuutta ja yhteiskunnallista osallistumista; toteaa, että tämä myös auttaisi vapauttamaan ihmiset hallinnollisesti epävarmasta tilanteesta, johon he ovat saattaneet juuttua; korostaa samaan aikaan, että unionissa tarvitaan koordinoitua, jotta voidaan estää palauttamispäätöksen kohteena olevien henkilöiden luvaton edelleen liikkuminen;

### ***Maahantulokiellot***

24. panee huolestuneena merkille maahantulokieltojen laajan automaattisen asettamisen, jota sovelletaan joissakin jäsenvaltioissa vapaaehtoisen paluun ohella; korostaa, että tämä lähestymistapa saattaa vähentää kannustinta vapaaehtoiseen paluuseen; kehottaa jäsenvaltioita noudattamaan direktiivin velvoitetta harkita kiellon kumoamista tai lykkäämistä tapauksissa, joissa kolmannen maan kansalainen voi osoittaa, että hän on poistunut jäsenvaltion alueelta;
25. panee merkille, että henkilön tilanne voi vaihdella maahantulokiellon kattaman ajanjakson aikana ja että henkilö voi olla vaarassa joutua vainotuksi maassa, jonne hänet on palautettu; kehottaa jäsenvaltioita poistamaan tällaisissa tapauksissa maahantulokiellon humanitaaristen näkökohtien perusteella; toistaa, että maahantulokieltoa ei pitäisi käyttää automaattisena toimenpiteenä vaan sen olisi perustuttava yksilölliseen arviointiin; kehottaa jäsenvaltioita ottamaan käyttöön tehokkaat menettelyt, joilla anotaan maahantulokiellon kumoamista ja joilla taataan yksilöllinen arviointi siten, että otetaan ensisijaisesti huomioon lapsen etu sekä oikeus perhe-elämään ja perheenyhdistämiseen ja noudatetaan suhteellisuusperiaatetta;
26. panee merkille, että vaikka maahantulokiellon uhka voi kannustaa poistumaan maasta vapaaehtoiselle paluulle varatun ajan kuluessa, asettamisen jälkeen maahantulokiellot saattavat vähentää kannustinta noudattaa palauttamispäätöstä ja voivat lisätä pakenemisen vaaraa; kehottaa jäsenvaltioita harkitsemaan maahantulokiellon asettamisen ajoitusta, jotta palauttamispäätökset voidaan panna onnistuneesti täytäntöön; korostaa, että direktiivissä on sääntöjä, jotka mahdollistavat maahantulokieltojen kumoamisen, ja kehottaa jäsenvaltioita hyödyntämään niitä tarvittaessa;
27. korostaa, että maahantulokielloilla voi olla kohtuuttomia seurauksia erityisesti perheille ja lapsille; pitää myönteisenä joidenkin jäsenvaltioiden tarjoamaa mahdollisuutta jättää lapset maahantulokieltojen ulkopuolelle mutta korostaa, että lasten edut olisi otettava ensisijaisesti huomioon myös päätettäessä vanhempien maahantulokiellosta (tai sen kumoamisesta); kehottaa jäsenvaltioita varmistamaan perheenyhdistämisen ja perhe-elämää koskevan oikeuden kunnioittamisen, myös soveltamalla sitä perusteena jättää maahantulokielto asettamatta;

### ***Säilöönotto ja pakenemisen vaara***

28. muistuttaa, että direktiivin 3 artiklan 7 kohdassa todetaan, että ”pakenemisen vaaralla” tarkoitetaan sitä, että yksittäistapauksessa on lainsäädännössä määritellyin objektiivisin perustein syytä olettaa, että palauttamismenettelyjen kohteena oleva kolmannen maan kansalainen saattaa paeta; panee merkille erot ”pakenemisen vaaran” määritelmän saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä; korostaa, että direktiivin 3 artiklan 7 kohdan noudattamiseksi on otettava asianmukaisesti huomioon asianomaisen henkilön yksilölliset olosuhteet, kun pakenemisen vaaraa käytetään säilöönoton perusteluna;

29. on huolissaan siitä, että useiden jäsenvaltioiden lainsäädännössä on kattavia ja toisinaan toisistaan poikkeavia luetteloita pakenemisen vaaran määrittämisen ”objektiivisista kriteereistä”, joihin sisältyy muun muassa rahan puutteen kaltaisia yleisiä perusteita; on huolissaan siitä, että jäsenvaltioiden lainsäädännössä pakenemisen vaaran arviointia koskevien objektiivisten kriteerien erilaiset määritelmät voivat johtaa säilöönnoton epäyhtenäiseen soveltamiseen unionin alueella; pitää valitettavana, että näitä kriteerejä sovelletaan usein enemmän tai vähemmän automaattisesti, kun taas yksilölliset olosuhteet otetaan huomioon marginaalisesti; korostaa, että tämä on johtanut järjestelmälliseen säilöönnottoon monissa jäsenvaltioissa; korostaa, että pakenemisen vaaran määrittämiseksi tarvitaan yhdenmukainen määritelmä ja objektiivisten kriteerien täytäntöönpano;
30. korostaa, että ihmisoikeuksia koskevan kansainvälisen oikeuden mukaisesti säilöönnoton on oltava viimeinen keino ja siitä on säädettävä lailla, sen on oltava tarpeellinen, kohtuullinen ja oikeasuhteinen saavutettaviin tavoitteisiin nähden ja sen on oltava mahdollisimman lyhytkestoinen ja että säilöönnottoimenpiteen määräämistä koskevan päätöksen on aina perustuttava yksilölliseen arviointiin yksilöllisistä olosuhteista, joissa asianomaisen henkilön edut on otettu huomioon;
31. muistuttaa, että pidempi säilöönnotto ei automaattisesti lisää paluun mahdollisuutta ja että se on yleensä kalliimpaa kuin säilöönnoton vaihtoehdot, ja lisää, että valtioiden ei pitäisi turvautua automaattisesti direktiivin sallimaan enimmäisaikaan ja lisäksi niiden tulisi varmistaa, että kaikki laillisen säilöönnoton edellytykset täyttyvät koko säilöönnoton ajan;
32. toteaa, että direktiivissä säädetään, missä olosuhteissa palautettavia henkilöitä voidaan laillisesti pitää säilössä; toteaa, että säilöönnotto on mahdollista vain, jos muita riittäviä mutta vähemmän pakottavia keinoja ei voida tehokkaasti soveltaa tietyssä tapauksessa; pitää valitettavana, että käytännössä jäsenvaltiot kehittävät ja soveltavat hyvin vähän toteuttamiskelpoisia vaihtoehtoja säilöönnotolle; kehottaa jäsenvaltioita kiireellisesti tarjoamaan toteuttamiskelpoisia säilöönnoton yhteisöllisiä vaihtoehtoja, joilla on vähemmän kielteisiä vaikutuksia muuttajiin, erityisesti lapsiin ja haavoittuvassa asemassa oleviin ihmisiin; kehottaa jäsenvaltioita raportoimaan toimista, joihin ne ryhtyvät vaihtoehtona säilöönnotolle;
33. muistuttaa, että jäsenvaltioiden olisi kunnioitettava säilöönnoton edellytyksiä itsenäisesti valvovien asiaankuuluvien ja toimivaltaisten kansallisten ja kansainvälisten elinten, kuten kansallisten ihmisoikeusinstituutioiden, oikeusasiamiehen ja kansallisten ennaltaehkäisevien mekanismien, toimeksiantoa;
34. panee merkille, että Euroopan unionissa on yhä huomattava määrä osana palauttamismenettelyjä säilöönnotettuja lapsia, vaikka YK:n lapsen oikeuksien komitea on selventänyt, että lapsia ei pitäisi koskaan ottaa säilöön muuttoliiketarkoituksissa eikä säilöönnottoa voida koskaan perustella lapsen edun mukaisena, mikä on myös pakolaisista ja muuttajista 19. syyskuuta 2016 annetun New Yorkin julkilausuman mukaista; kehottaa jäsenvaltioita tarjoamaan asianmukaisia, inhimillisiä ja muita kuin vapauden menetyksen käsittäviä vaihtoehtoja säilöönnotolle;
35. kehottaa komissiota varmistamaan, että jäsenvaltioilla ja Frontexilla on käytössä valvontaelimet, joita tukevat asianmukainen toimeksianto, valmiudet ja toimivalta,

korkea riippumattomuuden ja asiantuntemuksen taso sekä avoimet menettelyt; korostaa, että palauttamisen seurannan olisi katettava kaikki palauttamisoperaatioiden vaiheet ja että siihen olisi varattava riittävät resurssit; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita hyödyntämään olemassa olevia riippumattomia valvontaelimiä, kuten kansallisia ja kansainvälisiä järjestöjä ja kansallisia ihmisoikeusinstituutioita, tekemällä yhteistyötä niiden kanssa tai nimeämällä ne pakkoon perustuvan palauttamisen seurantajärjestelmiksi; kehottaa komissiota varmistamaan palauttamisen jälkeisen seurantamekanismin perustamisen, jotta selvitetään palautettujen henkilöiden kohtalo, kun se on laillisesti ja käytännössä mahdollista, ja kiinnitetään erityistä huomiota haavoittuvassa asemassa oleviin ryhmiin, kuten ilman huoltajaa oleviin alaikäisiin ja perheisiin; kehottaa jäsenvaltioita siirtämään vastuun lastensuojelupalveluista asianmukaisesti kansalliselta viranomaiselta toiselle sen varmistamiseksi, että palautetuista lapsista pidetään huolta ja että heillä on pääsy kansallisiin lastensuojelupalveluihin; korostaa tarvetta seurata palautettavien henkilöiden uudelleenkotouttamista koskevia suunnitelmia tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi; kehottaa komissiota helpottamaan palauttamisen jälkeistä seurantaa koskevien hyvien käytäntöjen vaihtoa jäsenvaltioiden välillä ja osoittamaan tähän tarkoitukseen riittävän rahoituksen;

36. kehottaa jäsenvaltioita varmistamaan, että direktiivi pannaan asianmukaisesti täytäntöön kaikilta osin; kehottaa komissiota jatkamaan direktiivin täytäntöönpanon seurantaa ja ryhtymään toimiin, jos sitä ei noudateta;

o

o o

37. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.

**TIEDOT HYVÄKSYMISESTÄ  
ASIESTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA**

<b>Hyväksytty (pvä)</b>	1.12.2020
<b>Lopullisen äänestyksen tulos</b>	+: 51 -: 14 0: 3
<b>Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet</b>	Magdalena Adamowicz, Katarina Barley, Pietro Bartolo, Nicolas Bay, Vladimír Bilčík, Vasile Blaga, Ioan-Rareş Bogdan, Patrick Breyer, Saskia Bricmont, Jorge Buxadé Villalba, Damien Carême, Caterina Chinnici, Marcel de Graaff, Anna Júlia Donáth, Lena Düpont, Cornelia Ernst, Laura Ferrara, Nicolaus Fest, Jean-Paul Garraud, Maria Grapini, Sylvie Guillaume, Andrzej Halicki, Balázs Hidvéghi, Evin Incir, Sophia in 't Veld, Patryk Jaki, Lívía Járóka, Marina Kaljurand, Assita Kanko, Fabienne Keller, Peter Kofod, Łukasz Kohut, Moritz Körner, Alice Kuhnke, Jeroen Lenaers, Juan Fernando López Aguilar, Nuno Melo, Nadine Morano, Javier Moreno Sánchez, Maite Pagazaurtundúa, Nicola Procaccini, Emil Radev, Paulo Rangel, Terry Reintke, Diana Riba i Giner, Ralf Seekatz, Michal Šimečka, Birgit Sippel, Martin Sonneborn, Tineke Strik, Ramona Strugariu, Annalisa Tardino, Tomas Tobé, Dragoş Tudorache, Milan Uhrík, Tom Vandendriessche, Bettina Vollath, Jadwiga Wiśniewska, Elena Yoncheva, Javier Zarzalejos
<b>Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet</b>	Beata Kempa, Leopoldo López Gil, Kris Peeters, Anne-Sophie Pelletier, Sira Rego, Franco Roberti, Miguel Urbán Crespo, Hilde Vautmans

## LOPULLINEN ÄÄNESTYS NIMENHUUTOÄÄNESTYKSENÄ ASIESTA VASTAAVASSA VALIOKUNNASSA

51	+
EPP	Magdalena Adamowicz, Vladimír Bilčík, Vasile Blaga, Ioan-Rareş Bogdan, Lena Düpont, Andrzej Halicki, Jeroen Lenaers, Leopoldo López Gil, Nuno Melo, Kris Peeters, Emil Radev, Paulo Rangel, Ralf Seekatz, Tomas Tobé, Javier Zarzalejos
S&D	Katarina Barley, Pietro Bartolo, Caterina Chinnici, Maria Grapini, Sylvie Guillaume, Evin Incir, Marina Kaljurand, Łukasz Kohut, Juan Fernando López Aguilar, Javier Moreno Sánchez, Franco Roberti, Birgit Sippel, Bettina Vollath, Elena Yoncheva
RENEW	Anna Júlia Donáth, Sophia In 'T Veld, Fabienne Keller, Moritz Körner, Maite Pagazaurtundúa, Michal Šimečka, Ramona Strugariu, Dragoş Tudorache, Hilde Vautmans
GREENS/EFA	Patrick Breyer, Saskia Briemont, Damien Carême, Alice Kuhnke, Terry Reintke, Diana Riba I Giner, Tineke Strik
ECR	Patryk Jaki, Assita Kanko, Beata Kempa, Jadwiga Wiśniewska
NI	Laura Ferrara, Martin Sonneborn

14	-
EPP	Balázs Hidvéghi, Livia Járóka, Nadine Morano
ID	Nicolas Bay, Nicolaus Fest, Jean-Paul Garraud, Marcel De Graaff, Peter Kofod, Annalisa Tardino, Tom Vandendriessche
ECR	Jorge Buxadé Villalba, Nicola Procaccini
EUL/NGL	Sira Rego
NI	Milan Uhrík

3	0
EUL/NGL	Cornelia Ernst, Anne-Sophie Pelletier, Miguel Urbán Crespo

Symbolien selitys:

+ : puolesta

- : vastaan

0 : tyhjää